

Het fijne karakter van charolais koesteren

Met een potstal en een aanbindstal hebben Marcella en Cor-Rens van Schie verschillende staltypen. ‘Even vaststaan is goed voor de dieren’, vertelt Marcella, die elk jaar met haar charolais naar de keuring gaat. ‘Na een kampioensstier en beste bedrijfsgroep hopen we ooit nog op een kampioenskoe.’

TEKST ALICE BOOIJ

De eerste kalveren zijn begin januari alweer geboren op het bedrijf van Marcella en Cor-Rens van Schie in Abbenbroek. ‘Ja, dat is heel mooi op tijd’, geeft Marcella aan. Het liefst hebben de vleesveehouders met zo’n 60 charolaisdieren dat de kalveren – dit jaar verwachten ze er zo’n 19 – geboren worden tussen november en april. ‘We zijn met het kalven dan altijd in de buurt’, noemt Marcella als voordeel. ‘Bovendien zijn ze aan ons gewend wanneer ze naar buiten gaan, ze kennen ruwvoer en zijn er klaar voor om de zomermaanden in het natuurgebied te lopen zonder dat ze voor ons weglopen’, vertelt Marcella. Ze signaleert echter dat de kalveren van hun zoogkoeien steeds vroeger geboren worden. ‘We lopen in. We hebben steeds meer koeien die ruim binnen het jaar opnieuw kalven. Ik denk dat we de stier er komend jaar maar ietsje later bij doen.’
De charolaiskoeien zijn bijzonder vruchtbaar. Goede

Marcella van Schie: 'De charolais vreet alles en groeit als kool'

BEDRIJFSPROFIEL

eigenaren	**Cor-Rens en Marcella van Schie**
plaats	**Abbenbroek**
ras	**charolais**
aantal	**60 stuks**
natuurland	**26 ha**

moederdieren, weet ook Marcella, die jarenlang met de charolaiskoeien werkte bij Ambachtsheerlijkheid Cromstrijen, samen met bedrijfsleider en charolaispionier Cees Schrauwen.

Koeien van de Ambachtsheerlijkheid

Ruim honderd moederdieren uit goede foklijnen werden daar gehouden. Toen het bedrijf in 2004 stopte, kon Marcella vier koeien aankopen om haar eigen fokkerij op te zetten. Een leven zonder charolais kon ze zich niet voorstellen, maar een eigen plek voor de dieren had ze toen nog niet. Samen met man Cor-Rens huurde ze de schuur van de overbuurman, voormalig charolaisfokker Leo Saarloos, en zo startten ze samen met hun al even enthousiaste dochters Nora en Amber hun eigen charolaisfokkerij. Inmiddels veertien jaar later vertelt Marcella op de boerderij, die ze van haar schoonvader hebben kunnen overnemen, hoe de charolaisveestapel flink is gegroeid. 'We pachten natuurgrond en dat is ideaal grasland voor onze charolais. Brandnetels, stekels, ze vreten alles en ze groeien als kool. En zo verbetert de kwaliteit van het grasland ook nog.'

Tijdens de zomermaanden lopen de koeien met hun kalveren op 26 hectare, in de winter krijgen de koeien het kuilvoer en het hooi dat op de natuurgronden is geoogst. Het land rondom hun boerderij verhuren ze, ze houden nog een koppel schapen, Cor-Rens en Marcella verhuren zichzelf in de overgebleven tijd, onder andere bij de AB (agrarische bedrijfsverzorging), Marcella organiseert kinderfeestjes en verzorgt 'thuisparty's' voor Optidee, waar ze beddengoed en textiel verkoopt. 'Het kan goed zijn dat ik om half zeven 's avonds nog met laarzen en overall in de stal loop en even later in de auto zit op weg naar een klant', beschrijft ze haar afwisselende leven. 'Alleen van de vleesveehouderij leven lukt niet, maar we zouden ook niet zonder willen. Alles bij elkaar hebben we het heel goed.'

De werkdruk op het bedrijf concentreert zich vooral in de wintermaanden wanneer de dieren op stal staan en kalven. Achter hun boerderij hebben ze een openfrontpotstal gerealiseerd, waar de koeien en hun kalveren een ruime en gezonde plek hebben. Voor de kalveren is er een apart hok met buizen ingericht, zodat ze zonder hun moeder bijgevoerd kunnen worden. Voordat de zoogstellen echter naar de openfrontstal verhuizen, staan ze de eerste weken in het gedeelte achter in hun boerderij. 'De koeien kalven hier in het strohok', vertelt Marcella. 'Ik kan zo vanuit huis even om het hoekje kijken of het allemaal goed verloopt met het kalven.' In die gebouwen is ook een aanbindstal te vinden, waar

In een afgescheiden gedeelte kunnen alleen de kalveren komen

Dekstier Maurice van de Helenahoeve (v. Izilou)

vooral het jongvee plek heeft. ‘Het is goed voor de dieren dat ze een tijdje in hun leven vaststaan’, vindt Marcella. ‘Daarmee worden ze gemakkelijker in de omgang.’

Oudste koe zestien jaar

De stallen staan vol, alle ruimte is benut. ‘Vorig jaar hebben we wat jongvee verkocht’, geeft Marcella aan en ze voegt eraan toe dat het best lastig is om een gedeelte van hun fokkerij te verkopen. ‘Maar anders groeien we uit ons jasje.’ De zoogkoeien blijven lang op het bedrijf, omdat ze hoge leeftijden bereiken; koeien van tien tot twaalf jaar zijn geen uitzondering. ‘De oudste koe is zelfs zestien jaar geworden. Oude koeien opruimen omdat er jongere koeien aankomen, is natuurlijk zonde’, geeft Marcella het dilemma aan. ‘Onze vaarzen kalven rond de leeftijd van drie jaar’, vertelt de vleesveehoudster. ‘We willen dat ze goed uitgroeien, dat maakt het kalven gemakkelijker.’ Problemen met kalven hebben ze overigens niet. ‘Vooral bij de jonge koeien niet.’

Ook de stieren blijven op het bedrijf. Na het spenen worden ze afgemest. Na twee jaar hebben ze een geslacht gewicht van zo’n 450 kilo en in pakketten van 25 kilo vinden ze hun weg weer naar de consument. Deze huisverkoop levert ongeveer één euro per kilo geslacht gewicht meer op dan de verkoop aan een slachterij, vertelt Marcella. ‘Dat is veel geld op een heel beest, maar ook broodnodig als je nog wat geld aan de vleesveehouderij wilt verdienen’, verzucht ze.

Ze doen mee met het natuurvleesproject waar ook andere rassen aan meedoen. Of ze ook in aanmerking kunnen komen voor het drie sterren Beter Leven-concept, is nog wel even de vraag. ‘We onthoornen de dieren en ze staan ook aangebonden.’

Naast de verkoop van de vleespakketten levert ook de fokkerij nog wat extra euro’s op. Marcella en haar gezin zijn dan ook trouwe inzenders van de keuring. Ook al betekent het een enkele reis van wel twee tot drie uur om in Zwolle of Mariënheem op een nationale keuring in de ring te verschijnen. ‘Keuringen zijn leuk. Je ziet waar je staat met je veestapel en met alle stamboekleden onderling hebben we het ook heel gezellig.’

Het afgelopen jaar waren ze succesvol op de nationale charolaiskeuring. Ze namen de nationale titel bedrijfsgroepen mee naar huis. ‘We hadden er drie bij ons: een stier, een koe en een kalf. Precies genoeg voor de bedrijfsgroep’, lacht Marcella, die aangeeft dat ze het echt niet te veel werk vindt om de dieren klaar te maken voor de keuring. ‘We scheren ze niet, maar trainen en wassen ze.’ Een paar keer goed vaststaan en ze zijn snel mak, is haar ervaring. ‘Daarna oefenen we met voorbrengen. De charolais is een makkelijk ras.’ Bovendien hebben ze ook het gemak ervan dat de dieren deze ervaring meekrijgen. ‘Wanneer ze van de ene naar de andere stal moeten, kan ik ze een halster omdoen en meenemen.’

Stieren met rustig karakter

Ook met de stierkeus houdt Marcella rekening met het karakter. ‘Ik heb bij het uitzoeken van een stier voor de natuurlijke dekking gauw genoeg in de gaten hoe zijn karakter is. We koesteren het vriendelijke karakter van het ras.’ Bij de huidige stier, Maurice van de Helenahoeve (v. Izilou), heeft ze bovendien bij de aankoop extra gelet op de bevleesdheid. ‘Onze vorige stier was groot en lang, er mag nu wel weer wat meer vlees tegenaan.’

De pinken proberen ze trouwens drachtig te maken met de ki, momenteel krijgen Diamant en Ghandi kansen. ‘Om zo wat nieuw bloed in de veestapel te krijgen.’ En wellicht ontstaat daarmee ook de kans om naast een kampioen bij de stieren of bij de bedrijfsgroep ook nog eens een nationaal kampioenschap met een koe binnen te halen. ‘Dat hebben we tot nu toe nog niet gered, maar het zou wel mooi zijn wanneer dat nog eens gebeurt.’ |